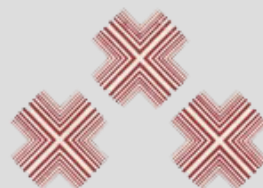

GAISMAS TAKA

*Rēzeknes - Aglonas diecēzes un
biedrības „Latgalieši” laikraksts*
Nr. 3 (92), 2016. Parastais liturģiskais laiks

Pāvests Francisks: „Nenoslēdzieties sevī, bet gan piepildieties ar Svēto Garu.”

[15. maijs]

„Kā Tēvs mani ir sūtījis, tā arī es jūs sūtu... Saņemiet Svēto Garu. (Jņ 20, 21 – 22)” – šie ir vārdi, kurus Jēzus saka arī mums. Svētā Gara dāvana, kas tika dāvāta augšāmcelšanās dienas vakarā, vēlreiz tiek dāvāta arī Vasarsvētkos, ko pastiprina īpašas ārējas zīmes. Lieldienu vakarā Jēzus parādījās mācekļiem un dvesa uz viņiem (sal. Jņ 20, 22); Vasarsvētku rītā Gara izliešanās notiek pārsteidzošā veidā: tā ir kā vējš, kas satricināja vietu, kur atradās apustuļi, piepildot viņu prātus un sirdis.

Viņi saņēma jaunu spēku, tik lielu, ka spēja sludināt Kristus augšāmcelšanos dažādās valodās: „Viņi visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt dažādās valodās, kā Gars viņiem to deva.” (Apd 2, 4) Kopā ar viņiem bija arī Jēzus Māte Marija, pirmā mācekle, tagad arī dzimstošās Baznīcas Māte. Ar savu mieru, smaidu un mātišķību viņa pavada priekpilno Līgavu – Jēzus Baznīcu.

Dieva Vārds, īpaši Vasarsvētku lasījumos, atklāj, ka Gars darbojas gan indivīdos, gan kopienās, piepildot tos ar sevi. Gars padara viņus, kā ir teikuši Baznīcas tēvi, spējīgus *recipere Deum* [saņemt Dievu] un *capax Dei* [spējīgus Dievam]. Un ko Svētais Gars dara ar šo jauno spēju, ko sniedz mums? Viņš mūs vada patiesībā (sal. Jņ 16, 13), Viņš atjauno zemes vaigu (Ps 103, 30) un sniedz mums tās augļus (sal. Gal 5, 22 – 23). Viņš vada, atjauno un padara auglīgus.

Turpinājums 2. lpp. ➤

Galvenās svētku dienas:

- 15. maijs** – Svētā Gara nosūtīšana
- 22. maijs** – Vissvētā Trīsvienība
- 26. maijs** – Kristus Vissvētā Miesa un Asinis
- 3. jūnijs** – Vissvētā Jēzus Sirds
- 24. jūnijs** – sv. Jāņa Kristītāja dzimšana
- 29. jūnijs** – sv. apustuļi Pēteris un Pāvils
- 14. augusts** – sv. bīskaps Meinards, Latvijas aizbildnis

➔ *Sākums 1. lpp.*

Evaņģēlijā Jēzus apsola saviem mācekļiem, ka tad, kad Viņš būs atgriezies pie Tēva, nāks Svētais Gars, lai vadītu viņus katrā patiesībā (sal. *Jņ* 16, 13). Patiesi Viņš sauc Svēto Garu par Patiesības Garu un paskaidro saviem mācekļiem, ka Gars dos viņiem saprast daudz skaidrāk to, ko Viņš, Mesija, ir sacījis un darījis, īpaši attiecībā uz savu nāvi un augšāmcelšanos. Apustuļiem, kuri nespēja panest Mācītāja ciešanu ieļauojumu, Gars dāvāja pestījošā notikuma patiesību un skaistumu. Sākumā viņi bija bailu paralizēti, ieslēgušies augšistabā, izvairoties no Lielās piektdienas atbalss. Tagad viņi vairāk nekaunēsies būt Kristus mācekļi, viņi vairāk nedrebēs cilvēku tiesas priekšā. Piepildīti ar Svēto Garu, tagad viņi saprot „katru patiesību”: ka Jēzus nāve nebija Viņa sakāve, bet pilnīga Dieva mīlestības izpausme, mīlestības, kas augšāmcelšanās notikumā uzvar nāvi un paaugstina Jēzu kā Dzīvo, kā cilvēces Kungu un Pestītāju, vēstures un pasaules Kungu. Šī patiesība, kuras liecinieki bija apustuļi, kļuva par Labo Vēsti, kas jāpasludina ikvienam.

Svētais Gars vada un atjauno – *atjauno zemi*. Psalmists saka: „Tu izsūti savu garu... Tu atjauno zemes vaigu.” (*Ps* 103, 30) Apustuļu darbos aprakstītais Baznīcas dzimšanas notikums ir zīmīgi saistīts ar šo psalmu, kas ir slavas himna Dievam-Radītājam. Svētais Gars, ko Kristus sūtīja no Tēva, un Gars-Radītājs, kurš visu iedzīvina, ir viens un tas pats. Tāpat cieņa pret radību ir mūsu ticības prasība: „dārzs”, kurā mēs dzīvojam, nav uzticēts mūsu izmantošanai, bet drīzāk rūpīgai kopšanai (sal. *Rad* 2, 15).

Tomēr tas ir iespējams tikai tad, ja Ādams – no zemes veidotais cilvēks – ļaujas atjaunoties Svētajā Garā, vienīgi, ja ļauj sevi Tēvam pārveidot pēc Kristus, jaunā Ādama, parauga. Tādējādi, Gara atjaunoti, mēs patiesi būsim spējīgi piedzīvot dēlu un meitu brīvību harmonijā ar visu radību. Katrā radībā mēs spēsim saskatīt Radītāja godības atspulgu, kā ir teikts citā psalmā: „Cik liels ir Tavs vārds, Kungs, mūsu Dievs, pāri pār visu zemi!” (*Ps* 8, 2. 10) Viņš vada, atjauno un dāvā. Viņš dāvā augļus.

Vēstulē galatiešiem svētais Pāvils uzskaita „augļus”, kas atklājas to dzīvēs, kuri staigā Garā (sal. *Gal* 5, 22). No vienas puses viņš parāda „miesu” ar to pavadošo netikumu uzskaitījumu – egoistisku un Dievam noslēgtu cilvēku darbus. No otras puses ir tie, kas ticībā ļauj Dieva Garam ienākt viņu dzīvēs. Viņos Dieva dāvanas uzplaukst, kļūstot par deviņiem priekpilniem tikumiem, ko Pāvils sauc par „Gara augļiem”. Līdz ar to viņa programma dzīvei gan lasījuma sākumā, gan tā noslēgumā ir vienkārša: „Staigājiet Garā!” (*Gal* 5, 25)

Pasaulei ir vajadzīgi vīrieši un sievietes, kas nav sevī noslēgušies, bet ir Svētā Gara piepildīti. Noslēgšanās no Svētā Gara nenožīmē tikai brīvības trūkumu. Tas ir grēks. Ir daudz veidu, kā kāds var noslēgties no Svētā Gara: egoismā tikai pašlabuma gūšanai; nelokāmā legalismā, kā tas ir redzams Rakstu zinātāju attieksmē, kurus Jēzus nosauca par liekuļiem; Jēzus mācības noliegšanā; dzīvojot kristieša dzīvi nevis kā kalpojumu citiem, bet uzspiežot savas intereses, un daudzos citos veidos. Tomēr pasaulei ir nepieciešama drosme, cerība, ticība un noturība būt Kristus sekotājam. Pasaulei ir vajadzīgi Svētā Gara augļi un dāvanas, kā tos ir uzskaitījis svētais Pāvils: „Mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.” (*Gal* 5, 22) Svētā Gara dāvanas ir dāvētas Baznīcai un katram no mums, lai mēs spētu dzīvot patiesas ticības un aktīvas mīlestības dzīvi, lai varētu saskatīt izlīgšanas un miera ceļus. Gara stiprināti, kurš mūs ievēd patiesībā, atjauno mūs un pasauli un kurš mums sniedz tās augļus, Gara un šo daudzo dāvanu stiprināti un veltot sevi pacietīgai uzticībai taisnības un miera darbiem, mēs spēsim nepiekāpīgi cīnīties pret grēku, kas izplešas pa visu pasauli. Āmen.

Tulkots: „Gaismas Taka” redakcija

Parastais liturģiskais laika posms

Ārpus īpašajiem liturģiskajiem laika posmiem ar savu, tiem īpašu raksturu gada ritumā vēl atliek trīsdesmit trīs nedēļas, kurās netiek svinēti nekādi īpaši Kristus noslēpuma aspekti, bet gan vairāk tiek pieminēts viss Kristus noslēpums kopumā, it sevišķi svētdienās. Šis periods tiek saukts par parasto liturģisko laiku.

Parastais liturģiskais laiks sākas pirmdienā, kas seko svētdienai pēc 6. janvāra (Kunga Kristīšanas svētkiem) un ilgst līdz otrdienai (ieskaitot) pirms Pelnu trešdienas; pēc tam atkal atsākas pirmdien pēc Vasarsvētku svētdienas un noslēdzas pirms Adventa I svētdienas I Vesperēm. (sal. *Romas misāle*, Liturģiskā gada vispārējie priekšraksti, Nr. 43. – 44.)

Parastajā liturģiskajā laikā Evaņģēlijs turpina fokusēties uz Kunga atklāšanos, par ko tradicionāli lasām fragmentos par kāzām Kānā un citos fragmentos no Jāņa Evaņģēlija.

Sākot ar trešo svētdienu, daļēji secīgi tiek lasīti sinoptiskie (Marka, Mateja, Lūkasa) Evaņģēliji. Šie lasījumi ir sakārtoti tā, ka Kunga dzīve un sludināšana atklāj Viņa mācību raksturīgi tam, kā tā ir aprakstīta katrā no šiem Evaņģēlijiem.

Šis sadalījums arī nodrošina zināmu saikni starp katra Evaņģēlija nozīmi un liturģiskā gada attīstību. Tāpēc pēc Kunga Epifānijas (Triju Ķēniņu dienas) lasījumi ir par Kunga sludināšanas sākumu un tie lieliski sader ar sekojošajiem Kunga Kristīšanas svētkiem un pirmajiem notikumiem, kuros Viņš sevi atklāj.

Virzoties uz noslēgumu, liturģiskais gads dabiski ievirzās eshatoloģiskā tēmā, kas īpaši raksturīga Parastā liturģiskā laika pēdējai svētdienai, kad tiek lasīti fragmenti no sinoptiskajiem Evaņģēlijiem, kuros diezgan plaši ir runāts par Kristus ciešanām. (sal. *Mises lekcionārijs*, Ievads, Nr. 103. – 113.).

Sagatavojusi „Gaismas Taka” redakcija

* * *

Dzīve ir ceļš. Kas tas ir par ceļu un cik garš tas ir? Es esmu dzirdējis par diviem ceļiem – šauro un plato. Pa kuru es eju? Vai pa šauro?

Kāpēc tas ir kluss? Jo patiesība nav troksnī: mācekļi klausās skolotāju klusumā. Draugi tiek atpazīti klusumā. Miers ir atrodams klusumā. Klusums, kurā dažreiz tiek iedzelts, lai atgādinātu, ka joprojām esi uz mazā, šaurā ceļa.

Neskrien! Pa to ir jāiet mierīgi. Un atceries: tas ir kluss. Jo patiesība meklējama klusumā.

Emīls Slišāns

Gods lai ir Tēvam un Dēlam, un Svētajam Garam...

Vissvētā Trīsvienība

[22. maijs]

Jēzus Dievu sauca pat Tēvu, bet to darīja īpašā veidā. Jēzus sacīja: „Abba”, kas ir aramiešu vārds un drīzāk nozīmē „Tētis” (Jēzus laikā Palestīnas oficiālā valoda bija aramiešu). Līdz ar to mēs neraugāties uz Dievu kā uz kaut ko tālu. Mūsu debesu Tēvs ir mūsu Abba, mūsu Tētis, vispilnīgākais, kāds vien varētu būt. Tā kā mūsu debesu Tēvs ir mūsu Tētis, Viņš ir Kāds, kurš mums ir ļoti tuvs, kurš par mums rūpējas, mūs mīl un mūs pieskata. Viņš ir Tas, pie kura mēs varam vērsties priekš un bēdās, Tas, kurš vienmēr mūs uzklausa un vēl mums labu.

Bērns Jēzus Mateja Evaņģēlijā tiek saukts par Emanuēlu, kas nozīmē „Dievs ir ar mums”. Kāds kļūdaini varētu pārprast, ka mūsu debesu Tēvs tik daudz par mums nerūpētos, ja Jēzus nebūtu nācis, bet tā nav. Tomēr, pateicoties Jēzum, mēs patiesi redzam, cik ļoti debesu Tēvs mūs ir mīlējis tādā pašā Cilvēkā, kādi esam mēs. Tagad Jēzū Dievs ir Emanuēls. Jēzū Dievs ir ar mums. Jēzus ir mūsu brālis. Svētais Pāvils lieliski to rezumē: „Ja Dievs ir ar mums, kas tad var būt pret mums.” (*Rom 8, 31*)

„Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai bēdas, vai nelaimes, vai vajāšanas, vai bads, vai kailums, vai briesmas, vai zobens... Nekas mūs nespēs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir Kristū Jēzū, mūsu Kungā (sal. *Rom 8, 35 – 39*).”

Debesu Tēvs ir mūsu Tētis, un Jēzus ir Emanuēls, Dievs ar mums. Savās bēdās un raizēs mēs vērsamies pie Tēva un Jēzus. Pirms uzkāpšanas debesīs Jēzus apsolīja, ka nāks Svētais Gars, kura nonākšanu mēs svinam Vasarsvētkos. Arī Svētais Gars nāk, lai mums palīdzētu. Vasarsvētku priekšvakarā apustuļi, baiļu pārņemti, bija sapulcējušies augšistabā. Kad viņi saņēma Svēto Garu, bailes un nomāktība izgaissa. Svētais Pāvils saka: „Svētais Gars palīdz mūsu vājumā.” (*Rom 8, 26*) Jēzus pats Svēto Garu sauca par Mierinātāju. Tāpat kā Tēvs un Jēzus, arī Svētais Gars ir mums līdzās, lai palīdzētu mūsu vajadzībās.

Ik gadu šajās svinībās mēs pieminam, ka Dievs ir Tēvs, mūsu Tētis, un Jēzus, mūsu brālis, kurš ir Emanuēls, Dievs ar mums, un nekas nespēj mūs šķirt no Viņu mīlestības, kā tikai grēks, un ka Dievs ir arī Svētais Gars, kurš palīdz mūsu vājumā. Tāpat kā mēs lūdzamies uz Jēzu, ir jālūdzas arī uz mūsu debesu Tēvu un Svēto Garu, lūdzot palīdzību visās mūsu ikdienas vajadzībās. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka Dievs nav abstrakts un tāls, bet gan nemitīgi mums līdzās.

Gods lai ir Tēvam un Dēlam, un Svētajam Garam, kā tas no iesākuma ir bijis, tā tagad un vienmēr, un mūžīgi mūžam. Āmen.

Sagatavojusi „Gaismas Taka” redakcija

Euharistija ir ceļš uz mūžīgo dzīvi

Kristus Vissvētā Miesa un Asinis

[26. maijs]

Sešdesmit gadus svētais Jānis Bosko redzēja zīmīgus sapņus, kurus var saukt arī par vīzijām. Iespējams, vispazīstamākais sapnis bija tas, kurā Baznīca bija kā kuģis un centās patverties starp diviem pilāriem jūrā. 1862. gadā viņš pastāstīja šo sapni citiem.

Jānis redzēja ļoti lielu kuģi jūrā, ko viņš uztvēra kā Baznīcu. Bija arī daudzi mazāki kuģi, kas uzsāka cīņu pret lielo kuģi. Tie bija Baznīcas ienaidnieki un vajātāji.

Divi pilāri jeb kolonnas izcēlās no jūras netālu viens no otra. Uz viena no tiem bija Vissvētākā Jaunava Marija, zem kuras kājām bija uzraksts *Kristīgo Palīdzība*, bet uz otra bija Hostija, zem kuras bija uzraksts *Ticīgo Pestīšana*. Kuģa kapteinis bija pāvests, kurš veltīja visus spēkus, lai stūrētu kuģi starp šiem pilāriem. Visi ienaidnieki centās kuģim uzbrukt. Dažreiz lielā kuģa – Baznīcas – sānos radās lieli un plaši caurumi, bet, pirms tika nodarīts kāds ļaunums, no abiem pilāriem izplūda maiga vēsma un salaboja radītos bojājumus un sūces nekavējoties tika novērstas. Cīņā pāvests tika smagi ievainots, bet tie, kuri bija viņam līdzās, nekavējoties viņam palīdzēja. Kad otrreiz pāvests tika ievainots, viņš pakrita un nomira. Jaunais pāvests tika tik ātri izraudzīts, ka ienaidnieki sāka zaudēt drosmi. Jaunais pāvests pārvarēja visus apstākļus un ienaidniekus un vadīja kuģi tieši starp divām kolonnām. Viņš ar vienu ķēdi pietauvoja kuģi pie kolonnas, uz kuras atradās Hostija, un ar otru ķēdi – pie tās, uz kuras atradās Vissvētākā Jaunava. Visi kuģi, kas cīnījās pret pāvesta kuģi, tika sakauti, bet daži mazie kuģīši, kas cīnījās par pāvestu, arī sevi piestiprināja pie tām pašām kolonnām.

Mēs varam atpazīt ļoti daudzus šīs vīzijas elementus. Mēs atceramies, ka svētais pāvests Jānis Pāvils II tika sašauts un krita, bet tad atkal cēlās. Baznīca šajos laikos piedzīvo pārbaudījumus Rietumu pasaulē un citviet. 20. gadsimta laikā ir nomocīti daudz vairāk katoļu, nekā kādā no iepriekšējiem gadsimtiem. Šajā zīmīgajā Jāņa Bosko sapnī Baznīcai ir divkārša misija: glābt sevi vajāšanu laikā un veltīt sevi euharistiskajam Jēzum un Vissvētākajai Jaunavai Marijai. Šajās Kristus Vissvētās Miesas un Asiņu svinībās mēs izgaismojam vienu no šiem kolonnām – dievbijību uz Euharistiju.

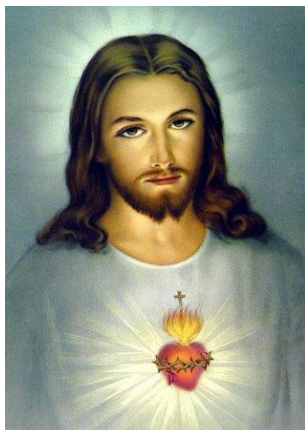
Mums no jauna ir jāpārdomā euharistiskā Jēzus svarīgums mūsu dzīvēs. No jauna jāpadara Euharistija par savas dzīves centru. Konsekrācijas laikā maize un vīns kļūst par Jēzus Miesu un Asinīm. Maize un vīns nav simboli, bet gan tiek pārvēsti par Miesu un Asinīm. Jēzus ir reāli klātesošs, lai gan maizes un vīna zīmēs. Tieši tāpēc mēs runājam par Jēzu „reālo klātbūtni” Euharistijā. Tāpēc mēs tik ļoti mīlam euharistisko Jēzu, tāpēc mēs Viņu adorējam.

Īpašs mirklis adorācijai ir, kad mēs pieņemam Jēzu Komūnijā. Ir grūti aprakstīt to mirkli, kad ticīgais atgriežas no dievgalda un pavada mirkli klusumā ar Jēzu. Mēs esam ar Jēzu, un Viņš ir ar mums. Tas ir ļoti intīms mirklis, kad ticīgais un Jēzus ir savienoti: „Kas manu miesu ēd un manas asinis dzer, paliek manī un es viņā.” (Jņ 6, 56) Novērtēsim šos personīgos brīžus ar Jēzu. Viens no pilāriem, kas izglāba Baznīcu svētā Jāņa Bosko sapnī, bija Euharistija. Lai euharistiskais Jēzus ir mūsu katra dzīves centrs, lai mēs vienmēr paliekam Viņā.

Jēzu, lēnprātīgs un pazemīgu sirdi, dari mūsu sirdis līdzīgas Tavai Sirdij

Jēzus Vissvētā Sirds

[3. jūnijs]

Svētais apustulis Toms no Jēzus augšāmcelšanās apšaubīšanas nonāca līdz savas ticības Jēzum un Viņa dievišķības apliecināšanai, sakot: „Mans Kungs un mans Dievs.” Kāpēc tas notika? Viņš sastapās ar Jēzus mīlestību. Var teikt, ka Toms sastapās ar Jēzus Vissvētās Sirds mīlestību. Jēzus sacīja: „Sniedz savu roku un ieliec manā sēnā.” (sal. Jņ 20, 27) Jāņa Evaņģēlijā aprakstīts, ka no Kristus sēnā plūst dzīvība, tā plūst no Viņa Sirds. Iepriekš Evaņģēlijā Jēzus sacīja, ka no Viņa plūdis dzīvā ūdens straumes visiem, kuri Viņam tic (sal. Jņ 7, 38), un šis dzīvinošais ūdens ir Svētais Gars (sal. Jņ 7, 38). Kad karavīri pārdūra Jēzus sēnu uz krusta, izplūda asinis un ūdens (sal. Jņ 19, 34), un Baznīca tajā vienmēr ir saskatījusi sakramentu simbolismu, īpaši Kristības un Euharistijas. (KBK,1225) Tagad, kad Toms redz brūci Kristus sēnā, viņš spēj pieņemt to, ko vēl nesen apšaubīja.

Fiziskā brūce, ko redzēja Toms, bija tikai vārti Jēzus Vissvētās Sirds mīlestībai. Tas, ko Toms patiesībā saskatīja, bija Jēzus Vissvētās Sirds mīlestība uz viņu.

Toma šaubas ir zudušas, jo viņš redz ievainoto Sirdi. Sirdi, kas ir ievainota aiz mīlestības uz cilvēci. Vissvētā Sirds uzņēmās cilvēces grēku. Tas ir tas, ko dara mīlestība: tā cieš par citiem, un tagad Toms redz šo ciešanu ievainoto mīlestību savām acīm Jēzus Vissvētajā Sirdī. Toms redz sāpes, ko Jēzus Sirdī ir radījusi cilvēku nepateicība un ticības trūkums. Toms redz Dieva žēlsirdību fiziskā veidā. Dieva žēlsirdība uzņemas cilvēces grēku pati savā Sirdī, nevis uzliek mums pelnītu un taisnīgu sodu. Dievišķā žēlsirdība piedod un atjauno. Toms tiek aicināts pieskarties Vissvētajai Jēzus Sirdij, un tiklīdz viņš tai pieskaras, viņam ir piedots, viņš ir dziedināts un atjaunots. Arī viņa sirds ir kļuvusi par mīlestības sirdi. Viss, ko viņš spēj pateikt, ir atbilde: „Mans Kungs un mans Dievs.” (Jņ 20, 28) Nav pārsteigums, ka kardināls Racingers (pāvests Benedikts XVI) savā laikā rakstīja, ka dievbijība, kas vērsta uz Jēzus Vissvēto Sirdi, ir Lieldienu garīguma pārpildīta (*Lūk, caurdurtais*, 49. lpp.), un ka tās gandrīz pilnīga izžušana kopš Vatikāna II koncila, ir šī Koncila pārprašana. (*Lūk, caurdurtais*, 51. lpp.) Pēc Racingera domām Kristus Sirds tēls ir Lieldienu centrālais tēls. (*Lūk, caurdurtais*, 50. lpp.). Par to runāja arī pāvests Pijs XII savā enciklikā „Haurientis Aquas”.

Pēdējos gados slavena ir kļuvusi kāda cita Kristus Sirds svētbilde. Tā ir Dieva žēlsirdības svētbilde, kurā no Kristus Sirds izplūst asinis un ūdens. Arī tā ir Lieldienu garīguma piepildīta. Vissvētās Sirds dievišķā žēlsirdība nepārtraukti plūst, kopš tā tika pārdurta uz Kalvārijas kalna. Šo svētku Evaņģēlijā mēs lasām, ka Kristus dāvāja apustuļiem Svēto Garu, kas nebija cita veida Vasarsvētki, bet drīzāk īpaša un specifiska Svētā Gara izliešanās pār apustuļiem, kas ļāva piedot grēkus, mainīt cilvēku sirdis un aizvien vairāk līdzināties Jēzus Sirdij.

Kristus Vissvētā Sirds, kas Tomu izveda no izmisuma un ieveda ticībā, ir gatava pacelt arī ikvienu no mums no jebkāda izmisuma un dāvēt kristīgo cerību. Kristus aicina katru no mums: „Sniedz savu roku un ieliec manā sēnā.” (Jņ 20, 27) Viņš aicina katru no mums pieskarties Viņa Vissvētajai Sirdij, lai mēs saskatītu, ka Kristus mīlestība mums piedod, mūs dziedina un atjauno. Fiziskā brūce Kristus sēnā ir tikai vārti, pa kuriem plūst Vissvētās Sirds mīlestība. Saskatīsim tajā Jēzus mīlestību un sacīsim: „Mans Kungs un mans Dievs.” (Jņ 20, 28)

Sagatavojusi „Gaismas Taka” redakcija

Neviens starp dzimušajiem nav lielāks par Jāni (sal. Lk 7, 28)**Svētā Jāņa Kristītāja dzimšana****[24. jūnijs]**

Jēzus Jāni Kristītāju sauca par vislielāko no saviem priekšgājējiem: „Es jums saku: starp dzimušajiem no sievietēm nav neviena lielāka par Jāni.” Bet Jānis būtu pilnībā piekritis tam, ko Jēzus piebilda: „Bet pats mazākais Dieva valstībā ir lielāks par viņu.” (sal. Lk 7, 28)

Jānis pavadīja savu dzīvi tuksnesī pilnīgā askēzē. Viņš sāka sludināt Dieva valstības atnākšanu un aicināja visus uz fundamentālām dzīves pārmaiņām.

Viņa mērķis bija sagatavot Jēzum ceļu. Viņa kristība, kā viņš sacīja, bija grēku nožēlošanai, bet nāks kāds, kurš kristīs ar Svēto Garu un uguni. Jānis pat nebija cienīgs atšņorēt Viņa sandales. Viņa attieksme pret Jēzu bija: „Viņam vajag augt, bet man iet mazumā.” (Jņ 3, 30)

Jānis izjuta pazemību, redzot grēcinieku pūlī, kuri nāca kristīties, To, par kuru viņš zināja, ka tas ir Mesija: „Man vajag tikt Tevis kristītam.” (Mt 3, 14b) Bet Jēzus uzstāja: „Tam tā ir jābūt.” (Mt 3, 15b) Jēzus, vienlaikus gan patiess un pazemīgs Cilvēks, gan mūžīgais Dievs, vēlējās darīt to, kas tika prasīts no ikviena laba jūda. Tādējādi Jānis publiski ievadīja Jēzu to kopienā, kuri gaidīja Mesiju. Bet, padarot Viņu par kopienas daļu, padarīja kopienu patiesi mesiānisku.

Jāņa diženums un svarīgā loma pestīšanas vēsturē ir saskatāma lielajā uzsvārā, ar kādu svētais Lūkass apraksta Jāņa dzimšanas paziņošanu un pašu dzimšanu: abos šajos notikumos ir saskatāms nepārprotams paralēlisms ar tādiem pašiem notikumiem Jēzus dzīvē. Jānis piesaistīja neskaitāmus cilvēkus (visu Jūdeju), tāpēc daudziem šķita, ka viņš varētu būt Mesija. Bet viņš pastāvīgi piekāpās Jēzus priekšā, pat tik tālu, ka dažus no saviem sekotājiem viņš aizsūtīja prom, lai tie kļūtu par pirmajiem Jēzus mācekļiem.

Iespējams, Jāņa ideja par Dieva valstības atnākšanu Jēzus publiskās dzīves laikā pilnībā nepiepildījās. Kaut kāda iemesla dēļ viņš sūtīja savus mācekļus (kad viņš bija cietumā) pajautāt Jēzum, vai Viņš ir Mesija. Jēzus atbilde atklāj, ka Mesijam ir jāatklājas pravieša Isajas aprakstītā cietošā kalpa tēlā (Is 49 – 53). Arī pats Jānis dalījās ar Jēzu šajā mesiānisko ciešanu modeli, zaudējot savu dzīvību Hēroda atriebības dēļ.

Mūs, kristiešus, Jānis izaicina uz fundamentālu attieksmi pret kristietību – pilnīgu atkarību no Tēva Kristū. Izņemot Dieva Māti, nevienam citam nav bijusi augstāka līdzdalība pestīšanas notikumā par Jāni. Tomēr pats mazākais Dieva valstībā, kā sacīja Jēzus, ir lielāks par viņu, jo debesu valstība ir tīra dāvana, ko sniedz Tēvs. Jāņa pievilcība tāpat kā stingrība un viņa kvēlā drosme norādīt uz ļaunumu – tas viss nāk no viņa fundamentālās un uzticīgās savas gribas pakļaušanas Dieva gribai. Saskaņosim arī mēs savu dzīvi ar debesu Tēva gribu.

Sagatavojusi „Gaismas Taka” redakcija

Kungs, Tu visu zini, Tu zini, ka es Tevi mīlu (Jņ 21, 17)

Svētie apustuļi Pēteris un Pāvils

[29. jūnijs]

„Tagad es zinu, ka Kungs ir sūtījis savu eņģeli un mani atbrīvojis no Hēroda rokas” (*Apd* 12, 11). Kad Pēteris uzsāka savu kalpojumu Jeruzalemes kristiešu kopienā, valdīja lielas bailes, jo Hērods vajāja Baznīcas locekļus. Lai nomierinātu ļaudis, tika nogalināts Jēkabs, un vēlāk tika apcietināts Pēteris. Ieslodzījuma laikā Pēteris dzirdēja eņģeļa balsi: „Celies ātri. (..) Apjozies un uzvelc savas sandales. (..) Uzmet savu mēteli un seko man!” (*sal. Apd* 12, 7 – 8) Ķēdes nokrita un cietuma durvis atvērās. Pēteris saprata, ka Kungs „viņu ir izglābis no Hēroda rokas”, saprata, ka Kungs viņu ir atbrīvojis no bailēm un ķēdēm. Jā, Kungs arī mūs atbrīvo no visām bailēm un visa, kas mūs paverdzina, lai mēs būtu patiesi brīvi. Šo patiesību skaidri izsaka svētku psalma refrēns: „Dievs atbrīvoja mani no bailēm.”

Mūsu problēma ir bailes un vēlme meklēt patvērumu. Vai mēs baidāmies? No kā mēs baidāmies? Un, ja mēs baidāmies, kas ir tas patvērums, ko mēs meklējam, lai varētu justies drošībā? Vai mēs meklējam to atbalstu, kuriem pieder pasaulīga vara? Vai arī mēs ļaujam sevi nospiest lepnumam, kas tiecas pēc apmierinājuma un atzinības, domājot, ka tie mums sniegs drošības sajūtu? Kur mēs meklējam savu drošību?

Apustuļa Pētera liecība mums atgādina, ka mūsu patvērums ir uzticībā Dievam. Uzticība Dievam iznīcina visas bailes un padara mūs brīvus no katras verdzības un pasaulīgā kārdinājuma.

Pēteris atguva šo uzticēšanos, kad Jēzus viņam trīsreiz sacīja: „Gani manas avis!” (*Jņ* 21, 15. 16. 17) Pēteris trīsreiz apliecināja savu mīlestību uz Jēzu, tādējādi labojot savu trīskāršo nodevību Kristus ciešanu laikā. Pēteris joprojām nožēlo, ka bija licis vilties Kungam naktī, kad Viņš tika nodots. Tagad Kungs viņam jautā: „Vai tu mani mīli?” Pēteris neuzticas saviem vārdiem un spēkiem, bet tā vietā uztic sevi Jēzum un Viņa žēlsirdībai: „Kungs, Tu visu zini, Tu zini, ka es Tevi mīlu.” (*Jņ* 21, 17) Tieši tajā mirklī izzūd bailes, nedrošība un glēvums.

Pēteris pieredz, ka Dieva uzticība vienmēr ir lielāka par mūsu neuzticību un spēcīgāka par mūsu nodevību. Viņš saprot, ka Dieva uzticība izkriedē mūsu bailes un pārsniedz ikvienu cilvēcisko aprēķinu. Šodien Jēzus jautā ikvienam mums: „Vai tu mani mīli?” Viņš to dara, jo zina mūsu bailes un grūtības. Pēteris rāda mums ceļu: mums jāpaļaujas uz Kungu, kurš „zina visu”, kādi esam, nevis mūsu spējas būt uzticīgiem dēļ, bet gan savā nemainīgajā uzticībā. Jēzus mūs nekad nenodod, jo Viņš nevar noliegt pats sevi (*sal. 2 Tim* 2, 13). Viņš ir uzticīgs. Uzticība, ko Dievs mums nemitīgi izrāda, pārsniedz mūsu nopelnus, ir mūsu pārliecības un miera avots.

Turpinājums 9. lpp. ➤

➔ *Sākums 8. lpp.*

Pēterim jāpietiek ar Jēzus mīlestību. Viņam vairāk nav jāizjūt ziņkārības un greizsirdības kārdinājums, kad, redzot līdzās Jāni, viņš jautā Jēzum: „Kungs, bet kas notiks ar šo?” (Jņ 21, 21) Bet Jēzus pirms šāda kārdinājuma, atbildot viņam, saka: „Kas tev par daļu? Tu seko man.” (Jņ 21, 22) Šī Pētera pieredze ir vēsts arī mums. Šodien Kungs mums atgādina: „Sekoiet man! Neizniekojiet laiku jautājot vai tukši spriežot. Nekoncentrējieties uz sekundārām lietām, bet uzlūkojiet būtisko un sekoiet man. Sekojiet man par spīti grūtībām. Sekojiet man, sniedzot liecību ar savu dzīvi, ko piepilda Kristībā saņemtā žēlastība. Sekojiet man, stāstot par mani tiem, ar ko jūs kopā dzīvojat ikdienā: savā darbā, draugu lokā. Sekojiet man, sludinot Evaņģēliju visiem, īpaši mazākajiem starp jums, lai neviens nepalik, nedzirdējis dzīvības vārdu, kas atbrīvo no visām bailēm un ļauj palauties uz Dieva uzticību. Sekojiet man!”

Sagatavojusi „Gaismas Taka” redakcija

Ejiet un sludiniet Evaņģēliju visām tautām (Mk 16, 15)

Svētais Meinards – Latvijas pirmais bīskaps un aizbildnis

[14. augusts]

Meinards bija Augustīniešu ordeņa mūks un Zēgebergas abatijas klostera kanoniķis Holšteinā. Meinards līvu zemē ieradās kopā ar vācu tirgotājiem, lai pildītu priesteru pienākumus tirdzniecības punktos Daugavas lejtecē. Spriežot pēc Indriķa apraksta, Meinardam, uzsākot Līvzemes misiju, bija ap 50 gadiem. Vēsturnieki vairās nosaukt precīzu Meinarda dzimšanas gadu, bet tas visticamāk bija ap 1130. gadu. Nav zināma arī Meinarda izcelsme.

Ļoti ticams, ka jaunais mūks tikās ar slāvu misionāru svēto Vicelīnu, kurš bija Zēgebergas klostera dibinātājs. Svētais Vicelīns izcēlās ar savu misionāra aicinājuma patiesīgumu un dziļu dievbijību, ko nespēja sagraut pat lielas grūtības un briesmas, kas bija jāpārdzīvo karu un nemieru laikā. Nelietodams ieročus un varas līdzekļus, viņš pacietīgi un miermīlīgi darbojās, nesdams kristīgās ticības patiesību slāvu ciltīm. Meinardam bija iespēja izvēlēties izcilo svētā Vicelīna personību par savas dzīves un misionāra darbības paraugu. Šo iespējamību apliecina Meinarda dzīves gājums.

1158. gadā Lībeka kļuva par spēcīgu atbalsta bāzi vācu tirgoņiem Baltijas jūrā. Vācieši apbrīnojami ātri guva virsroku pār konkurentiem. Atšķirībā no skandināviem, kas tirgojās piekrastē, viņi devās zemes "iekšienē". Vācu tirgoņu darbības aktivitātes pavēra Meinarda misijas iespēju Līvzemes iekšienē.

Turpinājums 10. lpp. ➔

➔ *Sākums 9. lpp.*

1185. gadā Meinardam gadījās piedzīvot arī kādu lietuviešu uzbrukumu un kopā ar Ikšķiles lībiešiem meklēt glābiņu mežā. Indriķis hronikās raksta: „Nākamajā ziemā lietuvji nopostīja Līvzemi un ļoti daudzus aizveda gūstā. Glābdamies no viņu niknuma, sludinātājs kopā ar ikšķiliešiem patvērās mežos. Pēc lietuvju atkāpšanās minētais Meinards pārmeta līviem mulķību tāpēc, ka viņiem neesot nekādu nocietinājumu, un apsolija, ka viņiem tikšot uzceltas pils, ja viņi nolemšot kļūt par Dieva bērniem un tādi būt. Viņi piekrita, apsolija to un ar zvērestu apstiprināja, ka pieņemšot kristību.

Tad nu nākamajā vasarā no Gotlandes tika atvesti dzirkaļi. Pa tam līvi vēlreiz apliecināja savu ciešo vēlēšanos pieņemt ticību. Pirms iesāka celt Ikšķiles pili, daļa tautas tika kristīta un visi pārējie apsolija - tiesa, melīgi -, ka kristīšoties pēc pils pabeigšanas. Tā nu virs pamatiem pacēlās mūri. Pils piektā daļa tika celta par sludinātāja līdzekļiem un līdz ar to kļuva par viņa īpašumu; zemi baznīcas celšanai viņš bija nopircis jau iepriekš. Kad pils beidzot nāca gatava, kristītie atkal atkrita, bet vēl neatdzimušie atteicās pieņemt ticību. Tomēr Meinards no sava nodoma neatteicās.

Meinarda celtās pils Ikšķilē un Salaspilī, mūsdienu Mārtiņsalā ir pirmās zināmās mūra celtnes Latvijā. Turpat tika izveidots arī Ikšķiles bīskapijas domkapituls, kurā mūki dzīvoja pēc svētā Augustīna ordeņa statūtiem. Tā bija pirmā zināmā katoļu mūku klostera parauga mītne Austrumbaltijā.

Starplaikā starp Ikšķiles un Salaspils pils celtniecību Meinards devās uz Vāciju, kur ar Līvzemē paveikto viņš iepazīstināja domkapitulu un jauno Brēmenes arhibīskapu Hartvigu II. Stāstītais dziļi iespaidojis klausītājus, starp kuriem ir bijis arī Alberts fon Bushevdens, kurš pēc 13 gadiem pārņēma Meinarda dibinātās bīskapijas vadīšanu. Lībekas Arnolda hronika liecina, ka 1186. gadā arhibīskaps Hartvigs II apstiprināja Meinardu par bīskapu. Bet 1188. gada 1. oktobrī pāvests Klements III dokumentāli apstiprināja Ikšķiles bīskapiju par Brēmenes arhibīskapijas sastāvdaļu un Meinardu atzina par “viņu (kristiešu) dvēseļu uzraugu”. Šis dokuments atzina Meinarda nopelnus un piemērotību bīskapa amatam.

Meinarda darbošanās misijas darbā izpelnījās atzinību arī Romā. Pāvesta Celestīna III laikā, 1193. gada 27. aprīlī konsistorija izteica atzinību Meinarda misionāra dzīvei un sekmīgajam darbam. Tomēr Meinarda misijas darbu apgrūtināja biežie lietuviešu un zemgaļu iebrukumi, kā arī lībiešu nenoteiktība un svārstība, kuru savās hronikās ir aprakstījis Indriķis.

Bīskaps Meinards nomira 1196. gadā vai nu 14. augustā, vai 11. oktobrī un tika apglabāts Ikšķiles baznīcā. Vēlāk, visticamāk 14. gadsimta beigās, Meinarda mirstīgās atliekas pārāpbedīja Rīgas Doma baznīcā, kur sienas nišā tās atrodas vēl tagad. 1993. gada 8. augustā Baznīca kanonizēja Meinardu par Latvijas un Igaunijas apustuli.

Gan Lībekas Arnolds, gan Indriķis izceļ Meinarda pazemību, pacietību un gatavību ziedoties misijai. Viņš dzīvoja un darbojās kā svētā Augustīna māceklis un Vicelīna skolnieks. Pirmā bīskapa darbība bija ļoti vienpatna, atbalsts nāca tikai no Gotlandes tirgoņiem. Brēmenes arhibīskaps par viņu nevarēja parūpēties, jo politiskā aina Eiropā veidojās tā, ka Ziemeļvācijā nevienam neinteresēja Austrumbaltijas misija. Arī Roma par Līvzemi parūpējās vienīgi tik daudz, ka izsniedza Meinardam bullu, kas ļāva izvēlēties līdzgaitniekus, taču rīkoties Meinardam nācās vienam.

Turpinājums 11. lpp. ➔

➔ *Sākums 10. lpp.*

Meinards ar cieņu izturējās pret vietējo iedzīvotāju tradīcijām, iemācījās viņu valodu, rūpējās par jaunu priesteru audzināšanu. Viņš nekad nepielietoja vardarbību savā kalpojumā, bet vienmēr bija miera apustulis.

Vēsturnieks Roberts Feldmanis raksta: „Meinarda misija šajā pasaulē ir vēstījums kristīgajai Baznīcai. Laikmetā, kad cilvēces likteņi un darbi kā svaru kausi svārstījās spēcīgos un krasos vēzienos, kad nāca jauna dvesma – brāzmaina nepacietība aizsteigties priekšā Dievam Viņa valstības uzcelšanā, laužot pretestību ar šķēpu un uguni – atgriezt vai iznīcināt tautas un cilvēkus, Meinards – jau šo plūdu apņēmts, no Zēgebergas atrauts Livonijas neviesmīlīgajos krastos līdz ar svēto apustuļi Pāvilu, Benediktu, Bonifāciju, Ansgaru, Adalbertu, Vicelīnu apliecina savam laikmetam un visiem nākamajiem laikiem paša Kristus ceļu – Viņa apliecinātāju un mocekļu ceļu šajā pasaulē un cilvēcē, svētīgo un lēnprātīgo ceļu, kam novēlēts zemi iemantot...”

Daļēji pārpublicēts no www.katolis.lv

Izglītība ir pats spēcīgākais ierocis, lai izmainītu pasauli (*Nelsons Mandels*)

Rēzeknes Katoļu vidusskola – vieta, kur saplūst intelektuālais ar garīgo

Rēzeknes Katoļu vidusskola ir dibināta 2002. gadā, un tā ir vienīgā katoliskā privātskola Latgalē. Skolas pirmsākumos tajā mācījās tikai 40 skolēni un strādāja 6 pedagogi. Četrpadsmit gadu pastāvēšanas laikā skolēnu skaits ir gandrīz piekāršojies un šobrīd tajā mācās 196 skolēni, kas liecina par to, ka bērnu vecāki ir apmierināti ar sniegtās izglītības līmeni, kā arī augstu vērtē to, ka paralēli intelektuālajām mācībām notiek skolēnu iepazīstināšana ar ticības patiesībām un garīgajām vērtībām, bet kurām nav iespējams veidot laimīgu sabiedrību.

Rēzeknes Katoļu vidusskolas audzēkņi labprāt iesaistās dažādās aktivitātēs skolas, pilsētas, kā arī novada un pat valsts mērogā. Arī šis mācību gads ir bijis piepildīts ar sasniegumiem un uzvarām.

Rēzeknes Katoļu vidusskolas audzēkņu sasniegumi 2015./2016. mācību gadā:

Rēzeknes pilsētas mācību priekšmetu olimpiādēs

- **I pakāpes diploms**, vācu valoda – **Bernards Kudiņš** (11. kl.), skol. Lolita Strucinska
- **I pakāpes diploms**, matemātika – **Viktorija Urbanoviča** (6. kl.), skol. Diāna Zvjagina
- **II pakāpes diploms**, ģeogrāfija – **Bernards Kudiņš** (11. kl.), skolotāja Ilze Kaulakane
- **II pakāpes diploms**, ķīmija – **Jānis Gailišs** (11. kl.), skolotāja Irina Matule
- **II pakāpes diploms**, latviešu valoda un literatūra –
Iveta Anna Munda (9. kl.), skolotāja Lita Klepere
- **III pakāpes diploms**, latviešu valoda – **Raivis Zāgeris** (3. kl.), skolotāja Aina Līpenīte
- **III pakāpes diploms**, bioloģija – **Iveta Anna Munda** (9. kl.), skolotāja Vija Armuška
- **III pakāpes diploms**, fizika – **Iveta Anna Munda** (9. kl.), skolotāja Taisija Strode
- **III pakāpes diploms**, fizika – **Aelita Skromule** (9. kl.), skolotāja Taisija Strode
- **III pakāpes diploms**, fizika – **Jānis Gailišs** (11. kl.), skolotāja Taisija Strode

Turpinājums 12. lpp. ➔

→ *Sākums 11. lpp.*

- **III pakāpes diploms**, matemātika – **Iveta Anna Munda** (9. kl.), skol. Nadežda Vaļmispiļte
- **III pakāpes diploms**, matemātika – **Aelita Skromule** (9. kl.), skol. Nadežda Vaļmispiļte
- **III pakāpes diploms**, bioloģija – **Bernards Kudiņš** (11. kl.), skolotāja Vija Armuška
- **III pakāpes diploms**, vēsture – **Bernards Kudiņš** (11. kl.), skolotājs Māris Lukjanovs
- **III pakāpes diploms**, latviešu valoda – **Bernards Kudiņš** (11. kl.), skol. Inese Višķere
- **Atzinības raksts**, vēsture – **Aelita Skromule** (9. kl.), skolotāja Sandra Taranda

Uzvaras citās olimpiādēs

- **I pakāpes diploms** 10. Latgales novada latviešu valodas un literatūras olimpiāde – **Marta Kudiņa** (7. kl.), skolotāja Lita Klepere
- **III pakāpes diploms** Latgales novada 13. atklātā matemātikas olimpiāde – **Emīls Provejs** (6. kl.), skolotāja Diāna Zvjagina
- **III pakāpes diploms** Latgales reģionālā 6. atklātā angļu valodas olimpiāde – **Jānis Gailiņš** (11. kl.), skolotāja Lolita Strucinska
- **Atzinības raksts** Austrumlatvijas 9. – 12. kl. atklātā ķīmijas olimpiāde – **Emīls Timofejevs** (11. kl.), skolotāja Irina Matule

Uzvaras konkursos

- **III pakāpes diploms** RTU fizikas konkursā – **Madara Ūdre** (8. kl.), skol. Taisija Strode
- **III vieta** „Tautas bumbas” sacensībās skolotāja Lilita Podniece
- **III vieta** skatuves runas konkursā „Vuolyudzāni” – **Endijai Mariannai Brolišai** (2. kl.), skolotāja Valda Igaune
- **Atzinības raksts** skatuves runas konkursā „Vuolyudzāni” – **Katrīnai Jermacānei** (1. kl.), skolotāja Valda Igaune
- **Atzinības raksts** skatuves runas konkursā „Vuolyudzāni” – **Ringoldam Leontjevam** (5. kl.), skolotāja Valda Igaune
- **Pateicības raksts** skatuves runas konkursā „Vuolyudzāni” – **Laumai Ritiņai** (9. kl.), skolotāja Valda Igaune
- **Pateicības raksts** skatuves runas konkursā „Vuolyudzāni” – **Diānai Antonovai** (5. kl.), skolotāja Valda Igaune

- **II pakāpes diploms** Latvijas izglītības iestāžu vokāli-instrumentālo ansambļu, instrumentālo ansambļu un popgrupu festivālā-konkursā „No baroka līdz rokam” – Rēzeknes Katoļu vidusskolas **saksofonu trio**, vadītāja Silvija Slavika.

Foto (no kreisās): Viktors Rosickis, Patrīcija Naglinska, skol. Silvija Slavika, Alens Aleksejevs, Daniela Degle, Laura Višķere, Andrejs Mežārs.

Rēzeknē tiks izveidota Latgales kongresa simtgades piemiņas vieta

2016. gada 3. martā noslēdzies biedrības „Latgalieši” ar Rēzeknes pilsētas domes atbalstu rīkotais metu konkurss piemiņas vietas izveidei par godu Pirmā Latgales latviešu kongresa (PLLK) simtgadei. Piemiņas vietu paredzēts izvietot Atbrīvošanas alejā 61.

Žūrijas komisija:

1. Pēteris Keišs, biedrības „Latgalieši” izpilddirektors, komisijas priekšsēdētāja vietnieks;
2. Ivo Folkmanis, tēlnieks (pieaicināts sakarā tēlnieka M. Kalniņa atrašanās ārpus valsts);
3. Anastasija Strauta, Latgales kultūrvēstures muzeja direktore;
4. Pāvils Zeiļa, Rēzeknes Sāpju Dievmātes Romas katoļu draudzes prāvests, Rēzeknes dekanāta dekāns;
5. Vilma Platpīre, Valsts pieminekļu aizsardzības inspekcijas Latgales reģionālās nodaļas vadītāja;
6. Vladislavs Malahovskis, Rēzeknes Augstskolas asociētais profesors;
7. Lolita Čudare, Rēzeknes pilsētas Domes galvenā arhitekte.

Konkursā piedalījās deviņi pretendenti, no kuriem par uzvarētāju izraudzījās SIA „VA riantS5” un arhitektu birojs „AP”.

Veidojot piemiņas vietu, meta autori centās atspoguļot un vizuāli apzīmēt Latgales kongresa nozīmi Latvijas valsts izveidē vēsturiskā kontekstā. Pieminekļa granīta pamats atveidots riņķveida pakāpienu veidā, kas simboliski stāsta par laika un vēsturisko procesu pirms šī svarīgā notikuma. Pieminekļa centrs konceptuāli raksturo PLLK būtiskākās idejas, ka Latgales, Vidzemes un Kurzemes latvieši ir viena tauta un Latgalei jāapvienojas ar pārējiem topošās Latvijas valsts novadiem vienā zemē. Centrālais cilindriskais apjoms veidojas no trīs tonalitātē un faktūrā dažādiem kaltiem laukakmeņiem, kurus kopā satur tautiskā josta kā mūsu kopīgās identitātes simbols. Latvijas silueta telpiskais apjoms centrā simbolizē, ka tikai kopā šīs trīs vienības veido mūsu valsti.

Pieguļošo teritoriju funkcionāli sadala zaļā zona. Pieiet un apskatīt piemiņas vietu varēs no visām pusēm. Teritorijas apzaļumošanai plānots izmantot viegli kopjamus vairāku veidu augus, kas nodrošinās krāsu un faktūru dažādību gadalaikos. Zaļo zonu papildinās puķu dobes. Lai izceltu un akcentētu zaļos stādījumus, tiks pielietoti atbilstoši LED gaismekļi.

Latgales kongress norisinājās Rēzeknē 1917. gada 26. un 27. aprīlī kinoteātra „Diāna” ēkā. Tā laikā tika lemts par to, ka Latgales, Vidzemes un Kurzemes latvieši ir viena nācija un ka Latgale jāpievieno pārējiem jaundibinātās Latvijas valsts reģioniem.

Jekaterina Smolicka, pašvaldības laikraksts “Rēzeknes Vēstnesis”

Sākums iepriekšējos „Gaismas Taka” numuros

Kardināla Juliana Vaivoda kalpošana Varakļānos

Julians Vaivods oficiāli ir Varakļānu draudzes prāvests no 1924. gada 31. augusta līdz 1925. gada 20. februārim. Pirms J. Vaivoda ierašanās Varakļānos šajā draudzē notika arhibīskapa Springoviča pastorālā vizitācija, ar kuru arī Varakļānu draudze atguva tiesības godināt svētā Viktora relikvijas, ko pirms dažiem gadiem nemieru un juku laikos bezdievīgas rokas bija izsvaidījušas, bet ticīgie cilvēki atkal savākuši.

Pēc 42 gadiem 1966. gada jūlijā Varakļānu draudzi vizitēja tās kādreizējais vikārs, tajā brīdī Rīgas arhidiecēzes un Liepājas diecēzes apustuliskais administrators Julians Vaivods, kurš saistību ar šo draudzi pieminēja arī sprediķī.

Varakļānu draudze ticīgo skaita un platības ziņā vienmēr ir bijusi viena no lielākajām Latgalē. Kā zināms, Mogiļevas palīgbīskaps Ignats Holovinskis uz viņam doto Svētā Krēsla pilnvaru pamata bija Mogiļevas arhidiecēzē apstiprinājis 164 draudzes, sniedzot arī tajās ietilpstošo apdzīvoto vietu uzskaitījumu. Varakļānu draudzē ir norādītas 93 apdzīvotas vietas vai ciemi. Par Varakļānu draudzi lielākas bija vēl tikai 8 Latgales draudzes.

Pēc Rīgas diecēzes atjaunošanas gan liela daļa Varakļānu draudzes apdzīvoto vietu tika iekļautas apkārtējo draudžu sastāvā, bet Varakļānu draudzes robežu sašaurināšana bija aktuāla arī vēlāk.

Tāpēc arī 1924./1925. gada periodā darbīgajam vikāram J. Vaivodam, strādājot ne mazāk darbīgā dekāna Staņislava Vaikuļa vadībā, netrūkst pienākumu. Varakļānieši par savu jauno kungu, kā viņi mēdza saukt vikārus, zināja stāstīt, ka viņš katru dienu no rīta līdz pat vakaram ir noslogots ar darbu, gan sniedzot garīgo atbalstu draudzei, gan braukājot uz ticības mācības nodarbībām daudzās skolās, kas atradās draudzes robežās, gan palīdzot dekānam ieplānotajā draudzes vizitācijā. Bet ne mazāks darba apjoms gaida priesteri Vaivodu arī aizbraucot no Varakļāniem – un šoreiz jau vispār no Latgales.

*No Jāņa Broka grāmatas „Pirmais no mūsu tautas”
Turpinājums nākamajā „Gaismas Taka” numurā*

Rēzeknes Katoļu vidusskolas dārzā uzstādītā kardināla Juliana Vaivoda pieminekļa ģenerālsponsors:

Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svinību kārtība Aglonas bazilikā 2016. gadā

Ceturtdiena, 11. augusts

SLIMNIEKIEM VELTĪTA DIENA

11:00 – Rožukronis

12:00 – sv. Mise, svētība slimniekiem

15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis

19:00 – sv. Mise, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam

Piektdiena, 12. augusts

ĢIMENĒM VELTĪTA DIENA

7:00 – sv. Mise

11:00 – Rožukronis

12:00 – sv. Mise, laulībā doto solījumu atjaunošana

15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis

19:00 – sv. Mise saderinātajiem, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam

Sestdiena, 13. augusts

7:00 – sv. Mise

11:00 – Rožukronis

12:00 – sv. Mise

15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis

18:30 – Vesperes

19:00 – sv. Mise, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam,
procesija ar Fatimas Dievmātes statuju ap baziliku

22:00 – Svētceļnieku pateicības vakars bazilikā

24:00 – sv. Mise, Vissvētākā Sakramenta adorācija

Svētdiena, 14. augusts

SVĒTĀ MEINARDA SVINĪBAS

7:00 – sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra)

9:00 – sv. Mise, garīgā adopcija (bazilikā pie centrālā altāra)

11:00 – Rožukronis (bazilikā pie centrālā altāra)

12:00 – sv. Mise svētceļniekiem (pie pāvesta altāra)

15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis

16:00 – sv. Mise (pie Dievmātes altāra bazilikā)

Turpinājums 11. lpp. ➤

→ *Sākums 10. lpp.*

VISSVĒTĀKĀS JAUNAVAS MARIJAS DEBESĪS UZŅEMŠANAS OBLIGĀTĀS SVINĪBAS

18:00 – Konkursa „Dziedu Dievmātei” laureātu dziedājumi (pie bazilikas)

18:30 – Vesperes

19:00 – sv. Mise (pie pāvesta altāra), Iestiprināšana,
litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam,
euharistiskā procesija

22:00 – Tautas Krustaceļš (sagrālajā laukumā)

24:00 – sv. Mise (pie pāvesta altāra)

1:00 – 7:00 Vissvētākā Sakramenta adorācija bazilikā

Pirmdiena, 15. augusts

7:00 – sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra, latgaliski)

9:00 – sv. Mise jauniešiem (pie pāvesta altāra), Iestiprināšana

10:00 – sv. Mise svešvalodā (apakšējā baznīcā)

11:00 – Rožukronis (pie pāvesta altāra)

12:00 – Svētku galvenā sv. Mise, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam,
euharistiskā procesija (pie pāvesta altāra)

19:00 – sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra)

* * *

„Gaismas Taka” un **www.radieceze.lv** redakcija aicina draudžu prāvestus un ticīgos iesūtīt informāciju par gaidāmajiem pasākumiem draudzē vai pilsētā, kā arī rakstus un fotogrāfijas par jau notikušajiem pasākumiem.

Redakcija pateicas par iesūtītajiem jautājumiem un aicina lasītājus arī turpmāk aktīvi iesaistīties laikraksta tapšanā. Rakstus un jautājumus var sūtīt uz redakcijas e-pastu: **eppuslatgaliensis@inbox.lv** vai arī rakstot vēstuli uz adresi: Latgales iela 88, Rēzekne, LV-4601 (ar norādi Gaismas Takai).

* * *

Nākamais „Gaismas Taka” numurs iznāks augustā

„Gaismas Taka”, Reģ. Nr. M 001011

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Rēzeknes – Aglonas diecēze
un biedrība „Latgalieši”.

Redakcijas adrese: Latgales iela 88, Rēzekne, LV-4601

E-pasts: eppuslatgaliensis@inbox.lv (ar norādi: Gaismas Takai)

Iespiests: SIA „Latgales druka”

Adrese: Baznīcas iela 28, Rēzekne, LV-4601

Par publikāciju saturu un atspoguļoto faktu
precizitāti atbild publikācijas autors.

Redakcijai ir tiesības labot manuskriptus.